

Látni az utat magad előtt, porosan, kitaposva
Ismeretlenek lábnyomait a kor már rég elmosta.
Látni a célt, melyet más oly könnyedén elért.
Kezedben a kulcs, adj hát reményt, egy álomért.
Látni a fényt, mely megtöri a homályt.
Érezni a napsugarak lágy simogatását.
Hallani a hangot, mely átszeli a csendet.
Szürkületi szélben, kézen fogva, *Veled.*

Homokórásban tartsd meg a legkisebb szemet
Az utolsó pillanatot is őrizd, amíg veled lehet.
És mikor utad itt a Földön véget ér,
Emlékezz majd arra, hogy egyszer szerettél.

Tavasza volt, mikor rám találtál.
Szárnyak nélkül repülni tanítottál.
Szakadékok fölött, magasban táncoltunk,
Napközben, nyitott szemmel, új világot álmodtunk.
Megnőttek szárnyaink, együtt szárnyaltunk a végtelenségig,
Majd újból a földre
Ahol a valóság rántott minket vissza ebbe a szomorú,
reménytelen létbe.
Ráléptünk egy képre, hogy összetörjön minden, ami fájt.
Hogy megeljük az esélyt, mi a szilánkok mögött csak ránk várt.
Építhettünk volna egy szebb jövőt, de nem tettük meg.
A múltunk volt az, mit eltemettünk végleg.
Szemünk csukva. Kezünk egymáson pihent -
Barátság volt ez, melyet az idő elmélyített.

Nyár volt akkor, mikor először felébredtem,
Hogy majd minden más lesz, abban reménykedtem.
Körbepillantottam, de semmi sem változott -
Így a valóság rám egy újabb álmod hozott.
Hetekig magányosan, egymást nézve
Feküdtünk a földön, s vártunk,
A vihar előtti csend tüzeiben égve
Számталanszor megéltük földi vágyunk.
Odakint vadászgépek törték meg a csendet.
Még emlékszem rá - egyikünk sem rezzent.
Csak néztél a szemembe, én pedig elmerültem
A világunkban, ahol megszűnik minden.
És írtunk egy dallamot, melyben
Ott voltunk együtt, ketten.

Egyik nap aztán, valóban megtört a csend.
Az ajtó csapódott, és vártuk sorsunkat.

